

[Undervisningsministeren.]

Seminarieret. Jeg mener, at det i den Grad hører med til, at Lærerstanden kan være en saadan almindannet Stand, som Tiden ubetinget kræver, at i alt Fald eet Sprog er nødvendig ved Seminarieundervisningen som obligatorisk. Men naar det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen og ogsaa det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen vilde give det Udseende af, at det er fra vor Side, det har manglet paa Forhandlingsvenlighed, maa jeg have Lov til, for at berigtige denne urigtige Fremstilling, at sige, hvad der er rigtigt.

Det rigtige er, at jeg fra første Færd har lagt den største Vægt paa at forme Forslaget saaledes, at jeg med Opretholdelse af de nødvendige, de bærende Grundprincipper, som blev foreslaaet af hele den store Skolekommission, som fandtes i Fru Bangs Forslag, som fandtes i Lærerforeningens Forslag, med Opretholdelse af de store bærende Grundlinier dog paa mangfoldige Punkter viste mig saa imødekommende, at der kunde blive Haab om en Overenskomst.

Jeg gjorde det ved Forslagets Forelæggelse, idet jeg tog Hensyn til mange Ønsker, der i 1925 og 1926 var fremsat fra konservativ, fra Venstres og fra radikal Side. Disse Ændringsforslag har aldrig været offentliggjort, men vi havde dem i Ministeriet, jeg gennemgik dem et for et og tog paa mange Punkter fra første Færd ved Forslagets Udarbejdelse Hensyn dertil, saa meget, at mange af mine egne Meningsfæller mente, jeg den Gang havde strakt mig for vidt i Imødekommen. Dernæst har vi under Udvalgsarbejdet, ogsaa med min Støtte, strakt os meget vidt, idet vi har imødekommet en Række Ændringsforslag fra Venstres og konservativ Side, ja jeg kan sige, vi har jo egentlig imødekommet samtlige konservative Ændringsforslag.

Men endelig gik jeg i Udvalget endnu et Skridt videre, skønt jeg maatte forbeholde mig mit Partis Tilslutning; jeg kunde ikke paa Forhaand garantere det, jeg tror, jeg havde faaet det. Jeg havde strakt mig vidt med Hensyn til Sproget, længere, end jeg egentlig var glad ved; jeg vilde helst have haft to obligatoriske Sprog, det indrømmer jeg. Jeg havde strakt mig langt med Sproget. Jeg gik et Skridt videre, og jeg ved — og det ved alle, der sad i Udvalget —, at der var Stemning hos visse Venstredvalgsmedlemmer for at slaa til, og saa havde der været fuld Overensstemmelse, og saa var dette Lovforslag nu blevet enstemmigt vedtaget.

Det gjaldt ikke det ene obligatoriske

Sprog, det gjaldt ikke det 4-aarige Seminarium, det gjaldt Optagelsesprøven. Med et eneste imødekommende Skridt til fra min Side, som jeg var villig til at forelægge i mit Parti, og som jeg tror jeg kunde have faaet Tilslutning til, kunde der være opnaaet fuld Overenskomst. Men da de ærede Venstremedlemmer, der var enige med mig deri, vendte tilbage fra deres Parti, mødte de mig med et blankt Afslag. Dette er Sandheden.

Jeg har været nødt til at komme med denne Fremstilling overfor disse ganske misvisende Fremstillinger af, hvad der skulde være sket i Udvalget, med Bestræbelser for at lægge Ansvarret over paa os. Naar Overenskomsten ikke kom i Stand, er jeg egentlig nu paa en Maade ganske glad derved, fordi jeg var betænkelig ved mit eget sidste imødekommende Skridt. Jeg var vistnok ved at gaa for langt, jeg var lige ved at komme udenom det, der i Virkeligheden var de bærende Tanker i Lovforslaget. Men jeg gjorde det, fordi jeg, som jeg ogsaa sagde, ikke undervurderede, hvilken stor Betydning det vilde have, om der kunde samles en enig Rigsdag om dette Lovforslag, naar det skulde føres ud i Livet. Jeg gjorde det, og jeg tror, jeg kunde have gennemført det, men jeg fik Afslag.

Skylden er altsaa Venstres. Den, der hørte det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsens Tale ved første Behandling, var ikke i Tvivl om, at havde hans Aand været hele Venstres Aand, havde vi nu staaet lige foran en enstemmig Vedtagelse af dette Lovforslag. Men det var desværre ikke Venstres Aand. Det blev det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensens Aand, det blev det ærede Medlem Hr. Arnth Jensens Aand, som viste sig at være den afgørende. Det blev — hvad det ærede Medlem Hr. Vesterager med fuldkommen Ret har stemplet det som — en reaktionær Aand, som bestemte Venstres Holdning som Helhed, som Parti. Det er meget beklageligt, men overfor det er der intet andet at gøre for de tre Partier, der ikke i denne Sag er besjælede af denne reaktionære Aand, end at gennemføre det Fremskridt, det jævne, rolige, besindige, men meget nyttige Fremskridt, som her foreslaas og snart skal til Afstemning.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen nævnte Tanken om, at Afveksling kunde være godt for Seminaristerne, og fremholdt dette med det ene Aar paa en Lærerhøjskole ogsaa ude i Provinsen. Det har vi allerede drøftet ved første Behandling, og jeg kan kun gentage, at der er intet som helst i Vejen for, at Eleverne paa Ranum eller